

شوریده شیرازی، محمد تقی، فرزند عباس. (۱۳۰۵-۱۲۳۶ ش)، شاعر، متخلص به شوریده. ملقب به مجدالشعراء فصیح الملک. در ششاز به دنیا آمد. نسبش به اهلی شیرازی صاحب مثنوی «سحر حلال» می‌رسد. در هفت سالگی بر اثر مرض آبله کور شد. پدرش را در نه سالگی از دست داد و سرپرستی وی را دایی‌اش بر عهده گرفت. شوریده هوش سرشاری داشت و با اینکه نابینا بود به فراگیری علوم ادبی پرداخت و در مدت کوتاهی در شعر و شاعری بلند آوازه گردید و اشعارش بر زبانها افتاد. در ۱۳۱۱ ق همراه حسینعلی خان نظام السلطنه مافی از شیراز به تهران آمد و نزد میرزا علی اصغرخان اتابک تقرب یافت و به ناصرالدین شاه و پسرش مظفرالدین شاه قاجار معرفی شد و هر دو پادشاه را مدح گفت. او از ناصرالدین شاه لقب مجدالشعراء، سپس فصیح الملک گرفت. شوریده در قصیده و غزل و طنز و مطایبه دستی قوی داشت؛ مخصوصاً در سرودن اشعاری که متضمن کلمات عامیانه و اصطلاحات اهالی فارس است مهارت فراوان داشت. در اواخر عمر تولیت افتخاری مقبره سعدی را پذیرفت و در تعمیر آن کوشش فراوان کرد. در شیراز درگذشت و در جوار قبر سعدی دفن شد. برخی شاعران، از جمله: شعاع الملک، محمد جواد کمپانی، وحید دستگردی، عباس فرات یزدی و عبرت نایینی با او همعصر بوده و در مرگ او مرثیه سرودند. از آثار او: «دیوان غزلیات»؛ «آذر»؛ «کشف المواد»؛ در ماده تاریخهای مختلف؛ «نامه روشنلان»؛ در شرح حال نابینایان معروف. وی «کلیات سعدی» را به دستیاری مرحوم میرزا محمود ادیب خوشنویس تصحیح کرد و در چاپخانه مظفری بمبئی به چاپ رسانید.

آثار عجم (۲۶۸-۲۶۶)، ادبیات معاصر (۶۱-۶۶)،
 ارمغان (س ۷، ش ۶ و ۷، ص ۳۵۵-۳۶۵)، از صبا تا نیما
 (۱۸-۱۹)، حسیدیه الشعراء (۲/ ۸۷۶-۸۸۱)،
 دانشمندان و سخن سرایان فارس (۳/ ۳۲۳-۳۶۳)،
 الذریعه (۹/ ۵۴۷، ۹۶۲)، زندگی‌نامه رجال و مشاهیر
 (۴/ ۱۳۱-۱۳۲)، سخنوران نامی (۱/ ۱۷۶-۱۸۶)،
 سخنوران نامی معاصر (۳/ ۲۰۳۹-۲۰۴۴)، فارسنامه
 ناصری (۲/ ۱۱۷۲-۱۱۷۳)، فرهنگ سخنوران (۵۲۵)،
 مؤلفین کتب چاپی (۲/ ۲۲۳-۲۲۴)، مرآت الفصاحه
 (۳۱۸-۳۲۳)، مکارم الآثار (۶/ ۲۰۷۷-۲۰۷۸)،
 یادداشت‌های قزوینی (۸/ ۱۹۶-۱۹۷)، یادگار (س ۵ ش
 ۳، ص ۶۴، ۶۶).